

Wat God heeft verbonden, zal de mens niet scheiden...

Kathy Laureys

Als je er over nadenkt dan maakt het huwelijk en alles wat er mee te maken heeft toch een groot deel uit van ons dagelijkse leven.

Het huwelijk wordt, en werd, reeds eeuwen geleden gezien als het meest romantische moment van je leven.

Denk maar eens aan je opvoeding. Trouwen doe je maar één keer en liefst in vol ornaat. De prins op het witte paard is niet ver weg en je trouwjurk heb je al sinds de kleuterklas in gedachten, want Assepoesje had er ook zo een !

Nu is alles ondertussen wat informeler geworden en weegt men de financiële aderlating af tegen het genot van het moment. Want kosten maken hoort erbij.

De Germanen en de Romeinen waren zowat de eersten die een soort van huwelijk of verloving hadden uitgedokterd. Een man kon pas trouwen als hij zijn toekomstige bruid een som geld had overhandigd. Over hoeveel geld het ging en of het om een vaste som ging is niet duidelijk.

Medaille met origineel doosje.

Ongeveer rond de achtste eeuw zien we het verschijnsel :” voor een sou en een denier” opduiken. In oude geschriften werd teruggevonden dat Clovis de eerste was die zijn verloving met Clotilde bevestigde door haar een sou en een denier aan te bieden. De sou had een waarde van 12 deniers, wat het totaal op dertien bracht ! En is 13 hier dan een geluksgetal ?

We spreken hier over een periode waar trouwen gebeurde buiten de kerk en het enige symbool het uitwisselen van geld was.

Echte privé-uitgiftes van wat we nu kennen als huwelijksmedailles waren er nog niet. Toch kan je al op sommige gangbare muntstukken verwijzingen vinden naar huwelijken, vooral naar de officiële dan.

Met het jaar 1000 in aantocht, ontstond dezelfde milleniumgekte dan die wij meemaakten bij het naderen van het jaar 2000. De Kerk wilde dat er nu eindelijk iets werd gedaan aan de wildtrouwerij van de adel. Die trouwden om zo hun macht steeds meer uit te breiden. Hun trouwgedrag was zo'n hutsekluts geworden dat het een chaos teweegbracht op gebied van nalatenschappen en opvolgingen in rang en stand.

De kerk stelde duidelijke wetten en regels op, die erop neer kwamen, dat het huwelijk een instelling van God was en dat hetgeen God verbonden had de mens nooit zou kunnen scheiden.

Het zou nog tot het consilie van Florence in 1439 duren eer het huwelijk een sacrament werd. Het consilie van Trente in 1563 bevestigde nogmaals de sacramentale natuur van het huwelijk samen met het monogaam karakter ervan, de onverbreekbaarheid ervan en het feit dat een huwelijk in een kerk diende door te gaan onder toezicht van een priester die het huwelijk in de registers optekende.

Dit was de stap van enkel geld naar een ceremonie.

Waar het eerst : "voor een sou en een denier" was werd dit dertiental nu omgezet naar de symboliek van Jezus met zijn 12 apostelen.

Het is van in de 16 de eeuw dat het oorspronkelijke gangbare geld, dat tijdens een huwelijk werd uitgewisseld, een persoonlijker karakter krijgt. Ook al was het huwelijk dan christelijk gereguleerd, de traditie van het uitwisselen van het geld bleef in zwang. De eersten die hierin voorgingen waren natuurlijk de vorstenhuizen.

Gepersonaliseerd huwelijksgeld uit 1794.

De toon is nu gezet en we zien dat vanaf de 19 de eeuw het gebruik van huwelijksmedailles heel gangbaar werd. Vooral in Frankrijk zijn er zeer veel van deze klassieke medailles gemaakt. Er waren een aantal types beschikbaar die dan naar believen konden gegraveerd worden, hetzij in de rand, hetzij op de achterzijde of zelfs de beiden.

Maar ook in onze contreien werd er soms gebruik van gemaakt.

Stadsbesturen nemen ook deze traditie over om hun trouwers te feliciteren.

Ondertussen is het gebruik van ceremoniële medailles een beetje in onbruik geraakt. Het zijn alleen nog de mensen die zich aan medailles interesseren, en natuurlijk ook de koningshuizen die dergelijke herinneringsmedailles laten slagen.